

netopýr

JO NESBØ

první případ Harryho Holea

FLEET

Jo Nesbø

Netopýr

netopýr JO NESBØ

první případ Harryho Holea

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Copyright © Jo Nesbø 1997

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Kateřina Křišťůvková 2013

ISBN 978-80-7473-048-1

ISBN 978-80-7473-049-8 PDF

*It rose into space, its wings spread wide,
Then fell, its wings now a fluttering cape
Wrapped tight about the body of a man.*

Frank Miller

WALLA

Sydney, Andrew Kensington a tři hvězdičky

Něco bylo špatně.

Pracovnice pasové kontroly se nejprve zeširoka usmála: „*How are you, mate?*“

„*I'm fine,*“ zalhal Harry Hole. Před třiceti hodinami se vydal z Osla přes Londýn a od té doby, co v Bahrajnu přestoupil, seděl na jednom a též zatraceném sedadle před nouzovým východem. Z bezpečnostních důvodů se jeho opěradlo dalo sklopit jen nepatrně a Harryho kříž měl téměř namále, ještě než doletěli do Singapuru.

Nyní se žena za přepážkou už ani neusmívala.

Pročítala si s nápadným zájmem pas. Nedalo se určit, jestli ji zpočátku uvedla do tak dobré nálady Harryho fotografie nebo jeho příjmení.

„*Business?*“

Harry Hole tušil, že pracovníci pasové kontroly na většině jiných míst světa by dodali „*sir*“, ovšem tento typ formálních zdvořilostních frází není v Austrálii právě rozšířený, jak se dočetl. Nijak zvlášť mu to nevadilo, sám nebyl ani příliš zcestovalý, ani žádný snob, přál si jen se co možná nejrychleji dostat do postele v nějakém hotelovém pokoji.

„*Yes,*“ odpověděl a zabubnoval prsty na pult.

Právě v tu chvíli se pracovníci pasové kontroly ústa stáhla a zošklivěla a žena ostrým hlasem pronesla:

„*Why isn't there a visa in your passport, sir?*“

Harrymu poskočilo srdce, tak jak tento orgán nevyhnutelně činí, jestliže tuší, že se blíží katastrofa. Možná se tu výraz „*sir*“ používá až ve chvíli, kdy se situace vyostří?

„*Sorry, I forgot,*“ zamumlal Harry a přitom si horečnatě šacoval náprsní kapsy. Proč mu nemohli vlepit to speciální vízum do pasu, jako to dělají u obyčejných víz? Přímo za sebou ve frontě slyšel slabé šumění walkmana a věděl, že to je jeho soused z letadla. Přehrával si stejnou kazetu celou cestu. A proč si on, Harry, nedokáže proboha nikdy zapamatovat, do které kapsy si co dává? Taky je vedro, ačkoli je téměř deset večer. Harry ucítil, že ho začíná svědit temeno.

Konečně našel příslušný doklad a položil ho s ulehčením na pult.

„*Police officer, are you?*“

Pracovnice pasové kontroly vzhlédla od speciálního víza a měřila si ho, avšak ústa už neměla přísně stažená.

„Doufám, že tady u nás nebyly zavražděny žádné norské blondýny...?“

Perlivě se zasmála a zvesela orazítkovala Harryho speciální vízum.

„*Well, just one,*“ odušil Harry.

Příletová hala byla plná delegátů cestovních kanceláří a řidičů limuzín, kteří drželi v rukou cedule se jmény, avšak nikde žádný nápis „Hole“. Harry se už chystal, že si chytne taxík, když si k němu mezi cedulemi začal spěšně razit cestu černý muž ve světle modrých džínách a v havajské košili, s neobvykle širokým nosem a tmavými vlnitými vlasy.

„*Mister Hou-li, I presume!*“ konstatoval triumfálně.

Harry Hole se zamyslel. Připravil se na to, že zpočátku bude v Austrálii opravovat lidem výslovnost svého příjmení a vysvětlovat jim, že se čte „hůle“, aby si ho nepletli s *the hole*, tedy dírou. *Mister Hou-li*, tedy pan Svatý, byl přece jen lepší.

„*Andrew Kensington, how are ya?*“ zazubil se muž, napřáhl k Harrymu obří dlaň a málem mu rozmačkal ruku.

„*Welcome to Sydney – hope you enjoyed the flight,*“ pokračoval ten cizí člověk srdečně, jako ozvěna letuščina hlášení před pouhými dvaceti minutami. Popadl Harryho celkem zánovní kufr a vydal se bez ohlížení k východu. Harry se ho držel v závěsu.

„*Pracujete pro sydneyskou policii?*“ začal.

„*Sure do, mate. Watch out!*“

Létací dveře udeřily Harryho do obličeje, přímo do nosu, až mu vyhrkly slzy. Špatná groteska by nemohla začít hůře. Harry si třel nos a norský nadával. Kensington na něj soucitně hleděl.

„*Bloody doors, ay?*“ okomentoval to.

Harry neodpověděl. Nevěděl, co se tady na opačné straně zeměkoule na tohle odpovídá.

Na parkovišti odemkl Kensington zavazadlový prostor malé ojeté toyoty a kufr nasoukal dovnitř. „*Do you wanna drive, mate?*“ otázal se překvapeně.

Harry si uvědomil, že stojí na straně řidiče. Jistě, vždyť v Austrálii se jezdí vlevo. Sedadlo spolujezdce bylo ovšem natolik zavalené papíry, kazetami a odpadky, že si raději vlezl dozadu.

„*You must be an aborigine,*“ poznamenal ve chvíli, kdy najížděli na dálnici.

„*Guess there's no foolin' you, officer,*“ odtušil Kensington a mrkl do zrcátka.

„*In Norway we call you Australian negro.*“

Kensington se dál díval do zrcátka.

„Opravdu?“

Harry začal být nesvůj.

„Ehm, chtěl jsem tím jenom říct, že vaši předkové očividně nepatřili k vězňům, kteří sem byli posláni před dvěma sty lety z Anglie,“ omluvil se Harry, aby ukázal, že má přinejmenším základní povědomí o australské historii.

„To je pravda, moji předkové tu byli o trochu dřív. Abych byl přesný, tak už před čtyřiceti tisíci lety.“

Kensington se do zrcátka zazubil. Harry si slíbil, že bude chvíli držet pusou.

„Chápu. Mimochodem, já jsem Harry.“

„O. K., Harry, já jsem Andrew.“

Andrew obstaral mluvení pro zbytek cesty. Zavezl Harryho na King's Cross a vysvětlil mu, že tahle městská část je sydneyskou čtvrtí prostitutek a centrem obchodu s drogami a vůbec střediskem většiny nekalých činností ve městě. Zdá se, že na tomto čtverečním kilometru je každý druhý veřejný skandál spojen s nějakým zdejším hotelem nebo striptýzovým barem.

„Tak jsme tady,“ prohlásil Andrew najednou. Zajel k obrubníku, vyskočil z vozu a vytáhl ze zavazadlového prostoru Harryho kufr.

„*See ya tomorrow*,“ dodal a už byl i s autem pryč. Harry se ztuhlými zády a s počínající pásmovou nemocí stál najednou s kufrem osaměle na chodníku ve městě s počtem obyvatel přibližně odpovídajícím počtu obyvatel celého Norska a před ním zářil hotel Crescent. Vedle názvu hotelu se na dveřích skvěly tři hvězdičky. Osloská vrchní policejní náčelnice byla známá tím, že co se ubytování týče, není ke svým podřízeným příliš štědrá. Ale třeba to nebude tak hrozné. Určitě tam budou mít slevu pro státní zaměstnance a hosty, kteří jsou ochotni pronajmout si nejmenší pokoje, pomyslel si Harry.

Taky že měli.

Tasmánský čert, klaun a Švédka

Harry opatrně zaklepal na dveře šéfa policejního obvodu Sydney South.

„Vstupte,“ ozval se zevnitř hromový hlas.

Za dubovým psacím stolem stál u okna velký mohutný muž s impozantním pupkem. Zpod prořídle kštic mu trčelo šedé rozcuchané obočí, ale vrásky okolo očí naznačovaly úsměv.

„Harry Holy z norského Osla, *sir*.“

„Posadte se, pane Holy. Vypadáte po ránu zatraceně čile. Jenom doufám, že to není tím, že byste navštívil kolegy z protidrogového.“ Neil McCormack se srdečně zasmál.

„Pásmová nemoc. Jsem od čtyř ráno vzhůru, *sir*,“ vysvětlil Harry.

„Jistě. To je jen takový můj vtípek. Měli jsme tu před několika lety poněkud větší interní aféru, víte. Deset policistů bylo odsouzeno mimo jiné za prodej drog – mezi sebou. Začali být podezřelí kvůli tomu, že pár z nich bylo nápadně čerstvých po celý den. No, moc k smíchu to vlastně není,“ uchechl se McCormack vlídně, nasadil si brýle a zalistoval papíry před sebou.

„Takže vás sem poslali, abyste nám byl nápomocný při vyšetřování vraždy Inger Holterové, norské státní

občanky s pracovním vízem v Austrálii. Blondýna, pěkná dívka, podle snímků. Stáří dvacet tři let, je to tak?“

Harry přikývl. McCormack nyní zvažněl.

„Nalezli ji rybáři na pobřeží ve Watson's Bay, konkrétněji v The Gap Park. Byla polonahá, stopy na těle naznačují, že byla nejdříve znásilněna, poté uškrcena, avšak nebyly objeveny žádné pozůstatky spermatu. Potom byla pod rouškou tmy převezena do parku, kde bylo její tělo svrženo ze skály.“

McCormack se zašklebil.

„Při jenom trochu horším počasí by ji vlny jistě odnesly, ale takhle zůstala ležet mezi kameny a následujícího rána byla nalezena. Jak jsem říkal, nemáme žádné stopy spermatu, a to kvůli tomu, že pochvu měla rozřezanou jako rybí filet, takže ji mořská voda důkladně vymyla. Proto také nemáme žádné otisky prstů, zato známe přibližnou dobu úmrtí...“ McCormack si sundal brýle a promnul si obličej. „Ovšem chybí nám vrah. Co máte ksakru v úmyslu s tímhle udělat, pane Holy?“

Harry se chystal odpovědět, ke slovu se však nedostal.

„Jistě, máte v úmyslu být přítom, až toho hajzla dopadneme, mezitím informovat norský tisk, jak výtečně spolupracujeme, dávat pozor, abychom neurazili nikoho na norské ambasádě ani pozůstalé, a jinak si tu užívat prázdniny a poslat své drahé policejní náčelnici jeden či dva pohledy. Mimochodem, jak se má?“

„Pokud vím, tak dobře.“

„Je to fajn ženská. Vysvětlila vám snad, co se od vás očekává.“

„Jakžtakž. Mám se účastnit vyšetřo...“

„Super. Na to zapomeňte. Tady jsou nová pravidla. Číslo jedna: Od této chvíle budete poslouchat mě, mě a jenom mě. Číslo dvě: Nebudete se účastnit vůbec ničeho, k čemu vám nedám přímý příkaz. A číslo tři: Jediné porušení a letíte prvním možným spojem domů.“

McCormack to pronešl s úsměvem, avšak sdělení bylo jasné: Ruce pryč, jste tu jako pozorovatel. Harry si s sebou podle všeho mohl klidně vzít plavky a fotoaparát.

„Jestli jsem to dobře pochopil, byla Inger Holterová v Norsku jakási televizní celebrita?“

„Pseudocelebrita, *sir*. Moderovala před několika lety jeden pořad pro mládež. Než se tohle stalo, už se na ni začínalo zapomínat.“

„Ano, povídali mi, že ve vašich novinách se ta vražda dost probírá. Některé deníky sem už vyslaly svoje lidi. Řekli jsme jim, co víme, ale moc toho není, tak je to nejspíš brzy omrzí a odjedou domů. Nevědí, že tu jste, máme své vlastní způsoby, jak je odpálkovat, proto si s tím nemusíte dělat starosti.“

„Děkuju, *sir*,“ odpověděl Harry a myslel to vážně. Po-myšlení na to, že bude mít v patách ctižádostivé novináře z norského tisku, mu nepřipadalo ani trochu lákavé.

„O. K., pane Holy, budu k vám upřímný a povím vám, jak se věci mají. Můj šéf mi důrazně vysvětlil, že představitelé města Sydney by byli velice rádi, kdyby byl ten případ vyřešen co nejrychleji. Jako obvykle tu jde o politiku a ekonomii.“

„Ekonomii?“

„No, počítáme s tím, že v Sydney letos překročí výše nezaměstnanosti hranici deseti procent a město potřebuje každý dolar z turismu. V roce 2000 se tady budou konat olympijské hry a ze Skandinávie k nám proudí stále více turistů. Vražda, zvláště neobjasněná vražda, představuje pro město špatnou reklamu. Takže uděláme, co budeme moci, nasadili jsme na ten případ vyšetřovací tým o čtyřech lidech plus máme přednost při využívání vlastních prostředků a zdrojů – všech databází, kriminalisticko-technického personálu, lidí v laboratořích a tak dále.“

McCormack vytáhl papír, zahleděl se na něj a přitom svraštil obočí.

„Vlastně jste měl pracovat s Wadkinsem, ale protože si vás vyžádal speciálně Kensington, nevidím důvod mu nevyhovět.“

„*Sir*, vždyť mně je..., tedy já nevím...“

„Kensington je dobrý chlap. Nemáme tu moc domorodců, kteří by se dostali tak vysoko jako on.“

„Vážně?“

McCormack pokrčil rameny.

„Tak to prostě je. Takže, pane Holy, kdyby něco, víte, kde mě najdete. Nějaké otázky?“

„No, jen taková formalitka, *sir*. Rád bych věděl, jestli se výraz „*sir*“ tady u vás považuje za vhodné oslovení nadřízeného nebo jestli je to příliš...“

„Formální? Zkostnatělé? Ano, to asi je. Ale mně se to líbí. Připomíná mi to, že jsem šéf tady tohoto podniku.“ McCormack zařval smíchy a setkání uzavřel tím, že Harrymu mocně potřásl rukou.

„V lednu je v Austrálii turistická sezona,“ sdělil Andrew Harrymu, zatímco se sunuli dopravní zácpou kolem Circular Quay.

„Všichni si sem jezdí prohlížet Operu, plavit se lodí po The Harbour a očumovat holky na Bondi Beach. Škoda že musíš pracovat.“

Harry pokrčil rameny.

„Mně to nevadí. Při pomýšlení na turistické atrakce se začínám potit a nejradši bych někoho praštil.“

Dostali se na New South Head Road, kde toyota zrychlila a pokračovala východním směrem k Watson's Bay.

„Východní část Sydney není taková jako východní část Londýna,“ vysvětloval Andrew, zatímco míjeli jeden moderní dům za druhým. „Tahle oblast se jmenuje Double Bay. My jí říkáme Double Pay.“

„Kde bydlela Inger Holterová?“

„Chvíli společně se svým přítelem v Newtownu, ale potom, co se s ním rozešla, se přestěhovala do maličké garsonky v Glebe.“

„A co ten přítel?“

Andrew pokrčil rameny.

„Australan, počítačový inženýr, poznal ji, když sem před dvěma roky přijela na dovolenou. Na večer, kdy byla zavražděna, má alibi, navíc není zrovna prototyp vraha. *But ya never know, do ya?*“

Zaparkovali pod The Gap Park, který představoval jedny z mnoha sydneyjských „zelených plic“. K větrnému prostranství rozkládajícímu se vysoko nad Watson's Bay na severu a Tichým oceánem na východě vedly příkré kamenné schody. Jakmile otevřeli dveře auta, udeřilo je do tváří vedro. Andrew si nasadil velké sluneční brýle, které Harrymu připomněly jednoho norského pornokrále. Z nějakého důvodu si australský kolega dnes navlékl vypasovaný oblek a Harrymu připadalo, že ten mohutný černý muž vypadá maličko komicky, jak se před ním kolébá po cestičce nahoru k vyhlídce.

„Tady vidíš Tichý oceán, Harry. Další zastávka Nový Zéland, asi za dva tisíce kilometrů po vodě.“

Harry se rozhlédl. Západním směrem viděl centrum s Harbour Bridge, směrem severním pláž a plachetnice ve Watson's Bay a zelené Manly, předměstí na severní straně úžiny. Směrem na východ se horizont vlnil ve spektru nejrůznějších odstínů modré. Přímo před nimi spadaly prudce dolů skály a hluboko dole končily mořské vlny svou dlouhou pouť v hřmícím crescendu mezi kameny.

„O. K., Harry, tady stojíš na historické půdě,“ spustil Andrew. „V roce 1788 vyslali Angličané do Austrálie první loď s vězni. Bylo rozhodnuto, že se usadí v Botany Bay, několik mil jižněji odsud, jenže po přistání sám kapitán Phillip usoudil, že je tam krajina příliš nehos-

tinná, a vyslal na sever podél pobřeží malou loďku, jejíž posádka se měla poohlédnout po něčem lepším. Loď obeplula výspu, na které teď stojíme, a posádka našla nejlepší přístav na světě. O něco později sem dorazil kapitán Phillip se zbytkem flotily: s jedenácti loděmi, sedmi sty padesáti vězni, ženami i muži, čtyřmi sty námořníky, čtyřmi rotami námořní pěchoty a zásobami na dva roky. Jenže tahle země je drsnější, než vypadá, a Angličané nedokázali využívat přírodu tak, jak se tomu naučili Australci. Když sem za dva a půl roku připlula další loď se zásobami, byli Angličané na pokraji vyhladovění.“

„Zdá se ale, že se situace postupně zlepšila.“ Harry pokývl k sydneyjským zeleným kopcům a ucítil, jak mu mezi lopatkami stéká kapka potu. Tohle vedro mu nahánělo husí kůži.

„Na straně Angličanů jistěže,“ přitakal Andrew a mocně si odplivl přes hranu skály. Sledovali plivanec, jak chvíli padá, než se rozplynul ve větru.

„Ta holka měla vlastně štěstí, že nezažila ten pád,“ prohodil. „Musela se přitom potlouct o skálu, protože když ji našli, měla po těle mnoho hlubokých otevřených ran.“

„Jak dlouho byla mrtvá, než ji našli?“

Andrew se zašklebil. „Policejní doktor tvrdil, že osmačtyřicet hodin. Ale...“

Pozvedl palec k ústům. Harry přikývl. Policejní doktor je tedy násoska.

„A ty jsi k přesným číslům skeptický?“

„Byla nalezena v pátek ráno, tak řekněme, že zemřela někdy během středeční noci.“

„Nějaké stopy na místě?“

„Jak sis jistě všiml, dá se autem zaparkovat přímo tady dole, lokalita není v noci osvětlená a v tu dobu bývá také celkem liduprázdná. Nepřihlásili se nám žád-

ní svědci a upřímně řečeno ani nepočítám s tím, že by se nějací ještě ohlásili.“

„Tak co uděláme teď?“

„Uděláme to, co mi šéf uložil, totiž půjdeme do restaurace a pustíme trochu žilou státnímu rozpočtu na reprezentaci. Přece jenom jsi tu nejvyšší zástupce norské policie v okruhu více než dvou tisíc kilometrů. Přinejmenším.“

Andrew a Harry seděli u stolu s bílým ubrusem. Rybí restaurace Doyle's se nacházela v nejzazší části Watson's Bay a od oceánu ji dělila pouze malá písčaná pláž.

„Směšně krásné, že?“ prohodil Andrew.

„Jako křiklavá fotka z prospektu.“ Na pláži přímo před nimi si na pozadí azurově modrého oceánu a úrodných zelených kopců s hrdým panoramatem Sydney stavěli chlapeček a holčička hrad z písku.

Harry si dal hřebenatky a tasmánského pstruha, Andrew australského platýse, o jehož existenci Harry snad nikdy předtím neslyšel. Andrew objednal lahev Chardonnay Rosemount, o němž prohlásil, že se k tomuhle jídlu vůbec nehodí, ale je bílé, dobré a vejde se nám akorát do rozpočtu; mírně se podivil, když mu Harry vysvětlil, že nepije alkohol.

„Kvaker?“ zeptal se.

„Nic takového,“ odpověděl Harry.

Doyle's byla stará rodinná restaurace se specializací na ryby, a jak Andrew zdůraznil, v Sydney měla pověst jednoho z nejlepších podniků. Sezona vrcholila a bylo tu našlapáno, Harry si říkal, že právě kvůli tomu asi není tak snadné upoutat pozornost obsluhy.

„Číšníci jsou tu jako planeta Pluto,“ konstatoval Andrew popuzeně. „Obíhají úplně na periferii, objevují se pouze každých dvacet let, a i pak je nemožné je spatřit pouhým okem.“

Harry však přesto nebyl schopen propracovat se k nevoli a s uspokojivým povzdechem se opřel do židle.

„Nicméně tu mají skvělé jídlo,“ opáčil. „Takže kvůli tomu ten oblek.“

„Ano i ne. Jak vidíš, není to tady příliš formální. Ale mám jisté zkušenosti s tím, proč *nechodit* na taková místa v džínách a tričku. Musím trochu kompenzovat svůj vzhled.“

„Jak to myslíš?“

Andrew pohlédl na Harryho.

„Austrálci nemají v téhle zemi zrovna vysoký status, jak jsi asi pochopil. Už kdysi dávno psávali Angličané domů, že domorodci mají sklony k alkoholismu a ke krádežím,“ vysvětloval. Harry se zájmem poslouchal.

„Domnívali se, že to mají v genech. ‚Dokážou jenom vyluzovat šílenou hudbu tím, že foukají do dlouhých dutých kusů dřev, která nazývají *didgeridoo*,‘ napsal jeden z nich. No, Austrálie je země, která se chlubí tím, že dokázala integrovat několik kultur do fungující společnosti. Jenže fungující pro koho? Problémem, nebo výhodou, záleží na úhlu pohledu, je to, že domorodci už skoro nikde nejsou vidět.“

Austrálci jsou v australské společnosti prakticky nepřítomní, s výjimkou politických záležitostí týkajících se specifických australských zájmů a australské kultury. Australané si kupují odpustky tím, že si věší doma na stěny australské umění. Naproti tomu jsou Austrálci dobře zastoupení ve frontách na sociální dávky, ve statistikách sebevražd a ve vězeních. Jestliže jsi Austrálec, je tvoje šance, že skončíš ve vězení, šestadvacetkrát vyšší než u jakéhokoli jiného Australana. Trochu o tom přemýšlej, Harry.“

Andrew dopil zbytek vína a Harry o tom zatím trochu přemýšlel. A také o tom, že právě nejspíš dojedl nejlepší rybí pokrm ve svém dvaatřicetiletém životě.

„Přesto není Austrálie rasističtější než jiné země, přece jen jsme multikulturní národ a bydlí tu lidi z celého světa. Jenom to znamená, že je vhodné vzít si k návštěvě restaurace oblek.“

Harry opět pokývl. Víc se k tomu dodat nedalo.

„Inger Holterová pracovala v baru?“

„Přesně tak. V The Albury na Oxford Street v Paddingtonu. Říkal jsem si, že bychom tam mohli dnes večer zajet.“

„Proč ne hned?“ Harry si uvědomil, že v něm veškerá ta vleklost vyvolává netrpělivost.

„Protože nejdřív se musíme seznámit s jejím domácím.“

Na hvězdném nebi se neohlášeně zjevilo Pluto.

Jak se ukázalo, byla Glebe Point Road příjemná, nepříliš rušná ulička, kde se vedle sebe nacházely malé, prosté a povětšinou etnické restaurace z různých částí světa.

„Tohle bývala sydneyjská bohémská čtvrť,“ prozradil Harrymu Andrew. „V sedmdesátých letech jsem jako student bydlel kousek odtud. Ještě pořád tady najdeš typické vegetariánské restaurace pro ekologické aktivisty a lidi žijící alternativním životním stylem, knižkupectví pro lesby a takové věci. Ale staří hipíci a tripaři zmizeli. Jak se Glebe začalo stávat módním místem, stouply nájem, takže teď bych si se svým platem policajta nejspíš vůbec nemohl dovolit tu bydlet.“

Zabočili doprava do Hereford Street a vešli brankou do čísla padesát čtyři. Se zuřivým štěkotem k nim přiběhlo malé černé chlupaté zvíře a odhalilo řadu drobných ostrých zubů. Ta příšerka vypadala upřímně vztekle a vykazovala nápadnou podobnost s fotografií tasmánského čerta v turistické brožuře. *Agresivní zvíře, které mít*

zakousnuté do nohy není rozhodně žádná radost, stálo tam. Tento druh je údajně téměř na pokraji vyhynutí. Harry v hloubi duše doufal, že to je pravda. Ve chvíli, kdy po něm tenhle exemplář vyskočil s doširoka otevřenou tlakou, pozvedl Andrew nohu, z voleje zvíře zasáhl a ječící ho poslal do křovin rostoucích podél plotu.

Když vystoupili po schodech, stál už ve dveřích muž s panděrem a kyselým výrazem, který vypadal, jako by právě vstal.

„Kam se poděl pes?“

„Obdivuje růžové keře,“ sdělil mu Andrew s úsměvem. „Jsme od policie, oddělení vražd. *Mister Robertson?*“

„Jistě, jistě. Co zase chcete? Už jsem vám přece řekl všechno, co vím.“

„A teď jste řekl, že jste řekl, že jste řekl...“ Nastala dlouhá odmlka, v níž se Andrew nepřestával usmívat a Harry přešlápl z levé nohy na pravou.

„Omlouvám se, pane Robertsone, nechceme vás tu okouzlovat svým šarmem až do smrti, ale tohle je bratr Inger Holterové a rád by si prohlédl její pokoj, pokud by vás to příliš neobtěžovalo.“

Robertsonův postoj se radikálně proměnil.

„Omlouvám se, nevěděl jsem... Pojdte dál!“ Otevřel dveře a kráčel před nimi po schodech.

„Ani jsem nevěděl, že Inger měla bratra. Ale jak jste to teď řekl, vidím samozřejmě sourozeneckou podobu.“

Za jeho zády se Harry pootočil k Andrewovi a obrátil oči v sloup.

O úklid se v Ingeřině pokoji zjevně nikdo ani nepokusil. Místnost přetékala oblečením, časopisy, plnými popelníky a prázdnými lahvemi od vína.

„Ehm, policie mě žádala, abych se prozatím ničeho nedotýkal.“

„Chápeme.“

„Prostě jednou večer nepřišla domů. Vypařila se.“

„Děkujeme, pane Robertsone, přečetli jsme si vaši výpověď.“

„Povídal jsem jí, aby nechodila večer domů tou cestou kolem Bridge Road a rybího trhu. Je tam tma a spousta černých a žlutých ksichtů...“ Vyděšeně pohlédl na Andrewa Kensingtona: „Omlouvám se, nechtěl jsem...“

„To je v pořádku. Můžete jít, pane Robertsone.“

Robertson se odšoural po schodech dolů a z kuchyně pak zaslechli cinkání lahví.

V místnosti se nacházela postel, několik polic na knihy a psací stůl. Harry se rozhlížel a snažil se vytvořit si obrázek o Inger Holterové. Viktimologie: Vciťte se do situace oběti. Tu rádoby neotesanou dívku z televizní obrazovky s dobře míněným mladickým zápallem a modrým nevinným pohledem si sotva pamatoval.

Rozhodně nepatřila mezi domácí puťky, které využívají veškerý volný čas k vylepšování hnízda. Na stěnách nevisely žádné fotografie, jen plakát na film *Statečné srdce* s Melem Gibsonem, který si Harry pamatoval jenom proto, že z nějakých nepochopitelných důvodů vyhrál Oscara za nejlepší film. No jo, pomyslel si. Co se filmů týče, měla špatný vkus. I co se týče mužů. Sám náležel k těm, kteří považovali proměnu Šíleného Maxe v hollywoodskou hvězdu za osobní zradu.

Na stěně visela také připíchnutá fotografie Inger s partou dlouhovlasých vousatých mladíků na lavičce před jakýmsi barevnými fasádami, které vypadaly jako z westernu. Inger na sobě měla volné světle fialové šaty. Blondaté vlasy jí visely podél bledého vážného obličeje. Mladý muž, jehož držela za ruku, choval na klíně mimino.

V polici ležel balíček tabáku, pár knih o astrologii a hrubě přitesaná dřevěná maska s dlouhým nosem

ohnutým dolů jako zobák. Harry masku otočil. „Made in Papua New Guinea“ stálo na cenovce.

Oblečení, které neleželo na posteli ani na podlaze, viselo v malé šatní skříni. Nebylo ho moc. Několik bavlněných košil, obnošený kabát a v polici na klobouky velký slamák.

Andrew vylovil ze zásuvky psacího stolu balíček cigaretových papírků.

„King Size Smoking Slim. Balila si dost velké cigarety.“

„Našli jste tu nějaké drogy?“ zeptal se Harry.

Andrew zavrtěl hlavou a ukázal na cigaretový papír.

„Ale kdybychom vyluxovali popelníky, hádám, že bychom našli stopy po trávě.“

„Proč se tohle neudělalo? Copak tu nebyli technici?“

„Za prvé nemáme důvod se domnívat, že je tohle místo činu. Za druhé není kouření marihuany nic, co bychom chtěli rozmazávat. Tady v Novém Jižním Walesu máme k marihuaně pragmatičtější postoj než v určitých jiných federativních státech Austrálie. Nechci tím vyloučit, že ta vražda by mohla mít souvislost s drogami, ale jeden joint nebo dva nejsou v tomto ohledu příliš relevantní. A to, jestli užívala jiné drogy, nemůžeme vědět jistě. Do The Albury se občas dostane kokain a syntetické drogy, ale nikdo z těch, s nimiž jsme mluvili, se o ničem nezmínil, a ani v Ingeřině krvi jsme nenašli žádné pozůstatky drog. Přinejmenším nejela v těch nejtvrděších. Neměla žádné stopy po vpiších a my máme o nejhorších doupatech slušný přehled.“

Harry na něj pohlédl. Andrew si odkašlal.

„Tak zní přinejmenším oficiální verze. Mimochodem, je tady jedna věc, o které se šéfové domnívali, že bys nám s ní mohl pomoci.“

Byl to dopis. Začínal „Milá Elisabeth“ a očividně ne-
byl dopsaný. Harry ho prolétl očima.

*Jo, jo, mám se skvěle, a co je ještě důležitější: Jsem zamilova-
ná! Je samozřejmě krásný jako řecký bůh, má dlouhé vlnité
hnědé vlasy, pružnou prdelku a pohled, který ti sděluje to, co
už ti pošeptal: Že tě chce teď – okamžitě – za nejbližší domov-
ní zdi, na záchodě, na stole, na podlaze, kdekoli. Jmenuje
se Evans, je mu 32 let, předtím byl (surprise, suprise) ženatý
a má krásného osmnáctiměsíčního chlapečka jménem Tom-
Tom. Zrovna teď nemá žádnou pořádnou práci, ale trochu
podniká.*

*Ano, já vím, že cítíš problémy, a já Ti slibuju, že se nedám
strhnout. Alespoň prozatím.*

*Dost o Evansovi. Pořád pracuju v The Albury. „Mr. Bean“
mě přestal zvat na rande potom, co za mnou jednoho večera
zašel Evans, a to je rozhodně pokrok. Ale pořád mě sleduje
tím svým oplzlým pohledem. Fuuuuj! Vlastně mě tahle práce
začíná nudit, musím ale vydržet, dokud mi neprodlouží po-
volení k pobytu. Mluvila jsem s NRK, plánují navázat příští
podzim na tu sérii a já mám možnost být u toho, pokud budu
chtít. Decisions, decisions!*

Tady dopis končil, bez podpisu i bez data.

Harry Robertsonovi potřásl na důkaz díků při odchodu rukou a Robertson mu na oplátku úklonou vyjádřil soustrast a prohlásil, že Inger byla milá dívka a skvělá podnájemnice, ano, zkrátka ozdoba celého domu a možná i celého okolí, co on ví? Byl cítit pivem a maličko drmolil. Když vycházeli brankou ven, zaslechli ze záhonu růží zakňučení. Vykoukl odtamtud pár ustrašených očí.

Našli si stůl ve stísněné vietnamské restauraci v Darling Harbour. Seděli tam prakticky jen samí Asiati a bylo

zřejmé, že většina z nich jsou stálí hosté – vedli s číšníkem nesrozumitelné hovory tónem, který naprosto nepředvídatelně stoupal a klesal.

„Zní to, jako by v nepravidelných intervalech inhalovali helium a pak získávali takové ty hlasy jako z kačera Donalda,“ ohodnotil to Harry.

„Nemáš rád Asiaty?“ chtěl vědět Andrew.

Harry pokrčil rameny: „Jak se to vezme. Neznám žádné. Nemám důvod je *nemít* rád, abych tak řekl. Působí jako čestní a tvrdě pracující lidi. Co ty?“

„Do Austrálie chce spousta Asiatů, a ne všem tady se to líbí. Já proti nim nic nemám. Ať si sem jdou, říkám.“

Harrymu připadalo, že zaslechl mezi řádky „stejně je už pozdě, můj lid tuhle zemi dávno ztratil“.

„Před několika roky bylo pro Asiaty téměř nemožné získat v Austrálii povolení k pobytu, úřady chtěly, aby země byla co možná nejvíc bílá. Výmluva zněla, že si nepřejeme velké kulturní konflikty, zkušenosti s ‚asimilací‘ Austrálců do společnosti‘ nejsou eufemisticky řečeno příliš dobré. Jenže pak Japonci nabídli, že do Austrálie nalijí kapitál, a píšťalka hned začala pískat jinak. Najednou se tvrdilo, že je nutné dbát na to, aby se Austrálie neizolovala, a akceptovat důsledky toho, že Asie je naším nejbližším sousedem a že obchodní spolupráce se zeměmi typu Japonska postupně získá větší význam než spolupráce s Evropou či USA. Japonské řetězce tak směly vystavět turistické hotely podél Zlatého pobřeží směrem k Brisbane a přivezly sem japonské ředitele, kuchaře a recepční, zatímco Australané tam pracovali jako pokojské a pikolíci. Dříve nebo později na něco takového vznikne reakce. Nikdo nechce být ve své vlastní zemi čističem bot.“

„Ani tvoji lidé, předpokládám...“

Andrew se hořce usmál.

„Evropané Austrálciům nikdy neposlali žádost o povolení k pobytu.“

Harry pohlédl na hodinky. V The Albury, kde pracovala Inger Holterová, budou otevírat až za několik hodin.

„Možná bys chtěl zaskočit nejdřív domů?“ zeptal se.

Andrew zavrtěl hlavou. „Tam bych momentálně potkal jenom sám sebe.“

„Momentálně?“

„No, posledních deset let. Jsem rozvedený. Manželka bydlí v Newcastlu společně s dcerami. Snažím se za nimi jezdit, jak jen to jde, ale je to dost daleko a děvčata budou brzy už tak velká, že budou mít na víkendy vlastní plány. Zakrátko nejspíš zjistím, že už nejsem jediný muž jejich života. Jsou to krásní diblíci, víš. Čtrnáct a patnáct let. Kruci, nejradši bych bičem hnal každého nápadníka, který by se jen přiblížil k jejich dveřím.“

Andrew se zeširoka usmál. Harry si nemohl pomoci, tenhle zvláštní kolega se mu líbil.

„*Well, that's the way it goes, Andrew.*“

„*That's right, mate. How 'bout you?*“

„No. Žádná žena. Žádné děti. Žádný pes – jediné, co mám, je šéf, otec a pár týpků, kterým říkám kámoši, přestože mi volají jednou za uherský rok. Nebo já jim.“

„V tomhle pořadí?“

„V tomhle pořadí.“ Zasmáli se a dál sledovali počínající odpolední špičku venku. Andrew si objednal ještě jedno Victoria Bitter. Z obchodů a bank proudili šedovlasí Řekové s orlími nosy, obrýlení Asiaté v tmavých oblecích, Holanďané a dlouhonohé rusovlasé dívky nepochybně britského původu. Všichni klusali, aby stihli autobus do Paramatta nebo podzemní dráhu na Bondi Junction. Obchodníci v krátkých kalhotách – typicky

australský fenomén, jak mu objasnil Andrew – mířili dolů na nábřeží, aby se svezli trajektem na předměstí na severní straně zátoky Port Jackson.

„Co uděláme teď?“ otázal se Harry.

„Půjdeme do cirkusu! Je tady o kus výš v ulici a já jsem jednomu příteli slíbil, že za ním někdy zaskočím. A dneska je někdy, ne?“

V The Powerhouse již zahájil malý cirkusový soubor odpolední představení zdarma pro nepočtené, ale mladé a nadšené publikum. Andrew Harrymu vysvětlil, že v této budově kdysi, v době, kdy v Sydney jezdily tramvaje, fungovala elektrárna a tramvajová vozovna. Nyní je z ní jakési moderní technické muzeum. Dvojice kypřých dívek právě ukončila nepřilíš působivé číslo na visuté hrazdě, sklidila však velký a shovívavý potlesk.

Dovnitř byla přivezena mohutná gilotina a současně na scénu vstoupil klaun. Měl na sobě pestrobarevnou kombinézu a pruhovanou čepici, očividně inspirovanou francouzskou revolucí. Zakopl a k velkému nadšení dětí se začal pitvořit. Po něm přišel na jeviště další klaun, s velkou bílou parukou, a Harry pochopil, že má představovat Ludvíka Šestnáctého.

„Převahou jednoho hlasu odsouzen k trestu smrti,“ zvěstoval klaun s pruhovanou čepicí.

Odsouzenec byl vzápětí odveden na popraviště, kde mu – nadále za jáсотu dětí – po spoustě křiku a řevu položili hlavu přímo pod čepel. Ozvalo se krátké zabubnování, čepel dopadla a k překvapení všech – Harryho nevyjímaje – odřízla monarchovi hlavu se zvukem, který připomínal ránu sekyrou v lese za jasného zimního rána. Hlava s nasazenou parukou odskočila a odkutálela se do košíku. Zhaslo světlo, a když se opět rozsvítilo, stál bezhlavý král v kuželu světla s vlastní hlavou pod paží. Nadšení dětí nyní nebralo konce. Pak

světlo znovu zhaslo, a jakmile se rozsvítilo podruhé, děkoval se již celý soubor. Představení bylo u konce.

Zatímco lidé proudili k východu, vydali se Andrew a Harry do zákulisí. V provizorní šatně se už umělci svlékali z kostýmů a smývali si líčidla.

„Otto, seznam se s kamarádem z Norska,“ zvolal Andrew.

Otočil se jeden obličej. Ludvík Šestnáctý vypadal bez paruky a s líčidly rozmazanými po obličejí poněkud méně majestátně. „*Tuko The Indian!*“

„Harry, tohle je Otto Rechnagel.“

Otto s elegantně prohnutým zápěstím nabídl Harrymu ručku a zatvářil se dotčeně, když se Harry, poněkud zmatený, spokojil s tím, že ji lehce stiskl.

„*No kiss, handsome?*“

„Otto se domnívá, že je žena. Žena urozeného původu,“ vysvětlil Andrew.

„Blbost, Tuko. Otto ví dobře, že je muž. Vypadáte popleteně, mladý muži. Možná byste se rád přesvědčil?“ Otto se perlivě zasmál dobře o oktávu výš.

Harry cítil, jak mu rudnou ušní lalůčky. Směrem k Andrewovi zamrkal lítostivě pár falešných řas.

„Umí ten tvůj kamarád mluvit?“

„Omlouvám se. Jmenuju se Harry..., ehm..., Holy. Moc pěkné číslo tamto. Pěkné kostýmy. Hodně... živé. A neobvyklé.“

„To číslo s Ludvíkem Šestnáctým? Neobvyklé? Právě naopak. To je stará klasika. Poprvé ho předvedla klaunská rodina Jandaschewských jen dva týdny po skutečné popravě v lednu 1793. Lidi to milují. Lidi vždycky milovali veřejné popravy. Víte, kolikrát ročně reprízuji americké televizní stanice vraždu Kennedyho?“

Harry zavrtěl hlavou.

Otto se zamyšleně zahleděl do stropu.

„Hodněkrát.“

„Otto se považuje za dědice velkého Jandyho Jandaschewského,“ vysvětlil Andrew.

„Vážně?“ Proslulé klaunské rodiny nebyly právě Harryho specialitou.

„Řekl bych, že tvůj kamarád není příliš v obraze, Tuko. Rodina Jandaschewských byla kočovná tlupa hudebních klaunů, kteří přišli do Austrálie po přelomu století a usadili se tu. Provozovali cirkus až do Jandyho smrti v roce 1971. Já jsem Jandyho poprvé viděl, když mi bylo šest let. Od té doby jsem věděl, čím budu. A teď tím jsem.“

Otto nasadil přes líčidla smutný klaunský úsměv.

„Odkud se vy dva znáte?“ zeptal se Harry. Andrew a Otto si vyměnili pohledy. Harry spatřil, jak jim cukly koutky úst, a pochopil, že šlápl vedle.

„Chci tím jenom říct..., policista a klaun..., to není právě...“

„To je dlouhá historie,“ odvětil Andrew. „Dá se ale říct, že jsme spolu vyrůstali. Otto by samozřejmě za kousek mé zadnice prodal vlastní matku, ale mě už od mládí zvláště přitahovaly dívky a takové ty hnusné heterozáležitosti. Musela v tom být dědičnost a prostředí, nebo co myslíš, Otto?“

Andrew se klokotavě zasmál a přitom se vyhnul dlaní, jíž po něm Otto máchl.

„Nemáš styl, nemáš peníze a svůj zadek dost přecenňuješ,“ zakvílel Otto. Harry se rozhlédl po ostatních ze souboru, avšak zdálo se, že ty nechává výstup zcela chladnými. Jedna z kyprých žen, které předtím cvičily na visuté hrazdě, na něj povzbudivě mrkla.

„Harry a já jdeme dneska večer do The Albury. Půjdeš s námi?“

„Víš dobře, Tuko, že už tam nechodím,“ odtušil Otto uraženě.

„Taky bys to mohl překonat, Otto. Život jde přece dál.“

„Chceš tím říct, že životy všech ostatních jdou dál. Můj se teď, právě teď, zastavil. S láskou umírám i já.“
Otto si položil ruku přiměřeně teatrálně na čelo.

„Jak chceš.“

„Navíc musím doma nejdřív nakrmit Waldorfa. Jděte, možná za vámi přijdu později.“

„*See you soon*,“ rozloučil se Harry a poslušně přiložil rty k Ottově napřážené ruce.

„*Looking forward to it, Harry Handsome.*“

Ve chvíli, kdy projeli po Oxford Street v Paddingtonu a našli místo k zaparkování hned u parčíku, zapadlo slunce. „Green Park“ stálo na ceduli, ale tráva byla sežehnutá dohněda a jediné, co tu bylo zelené, byl letohrádek uprostřed parku. Pod stromy ležel na trávniku muž s austrálskou krví. Oblečení měl roztrhané a byl tak špinavý, že byl spíš šedivý než černý. Jakmile spatřil Andrewa, pozvedl ruku jakoby na pozdrav, ale Andrew se tvářil, že ho nevidí.

V The Albury bylo tak plno, že se museli skleněnými dveřmi protlačit. Harry se pak na několik vteřin zastavil a hltal výjev před sebou. Klientelu tu tvořila pestrá směs všemožných týpků s jasnou převahou mladých mužů: rockeři v sepraných džínách, yupíci v oblecích s hladce ulíznutými patkami, „umělci“ s bradkou a bublinkami ve sklenicích, krásní kluci s bílými úsměvy a se světlými vlasy vyšisovanými sluncem a motorkáři – nebo jak prohlásil Andrew „*the bikies*“ – v černé kůži. Uprostřed lokálu, u vlastního baru, byla v plném proudu show dlouhonožých polonahých žen v purpurových topech s hlubokými výstřihy. Poskakovaly tam a širokými, červeně namalovanými ústy mimicky

doprovázely píseň Glorie Gaynor *I Will Survive*. Dívky se střídaly, ty, které v tomto čísle nevystupovaly, obsluhovaly hosty a přitom na ně mrkaly a otevřeně s nimi flirtovaly.

Harry si prorazil cestu k pultu a objednal si.

„*Coming up right away, blondie,*“ odpověděl mu číšník v římské helmici hlubokým basem a šelmovsky se usmál.

„Pověz mi, jsme v tomhle městě jediní my dva normální?“ otázal se Harry, když se číšník vrátil s pivem a se sklenicí džusu.

„V Sydney žije nejvyšší počet homosexuálů na světě hned po San Francisku,“ vysvětlil mu Andrew. „Australský venkov se nevyznačuje právě tolerancí vůči sexuálním odchylkám. A jakmile se začaly šířit zvěsti, kde je největší výběr, nelze se divit, že všichni teplí selští hošici z celé Austrálie touží dostat se do Sydney. Mimořádně nejen z Austrálie, denně se do města valí teplouši z celého světa.“

Došli k jinému baru v zadní části lokálu, kde Andrew zavolal na dívku za pultem. Byla k nim obrácená zády a měla nejzrzavější vlasy, jaké kdy Harry viděl. Sahaly jí až k zadním kapsám úzkých modrých džín, avšak nezakrývaly prohnutí zad a ladně zaoblené boky. Dívka se otočila a usmála se na ně řadou perletově bílých zubů v úzkém krásném obličejí s párem modrých očí a bezpočtem pih rozestých po celé tváři. Neomluvitelné mrhání, pokud tohle není žena, pomyslel si Harry.

„Vzpomínáte si na mě?“ snažil se Andrew překřičet hluk dunícího diska ze sedmdesátých let. „Byl jsem se tu ptát na Inger. Můžeme si promluvit?“

Rusovláska zvažněla. Přikývla, šeptla cosi jedné z dalších dívek a pokynula Andrewovi s Harrym do malé kuřárny za kuchyní.

„Any news about what happened?“ zeptala se a to Harrymu stačilo, aby mohl konstatovat, že pravděpodobně mluví lépe švédsky než anglicky.

„Kdysi jsem potkal jednoho starce,“ spustil Harry norský. Dívka na něj překvapeně pohlédla.

„Byl kapitánem na lodi v Amazonii. Po pouhých třech slovech, která pronesl portugalsky, jsem poznal, že je Švéd. Bydlel tam třicet let. A já neumím portugalsky ani slovo.“

Rusovláska se tvářila nejprve ohromeně, ale pak se rozesmála. Perlivým veselým smíchem, který Harrymu připomněl jakéhosi vzácného lesního ptáčka.

„Je to vážně tak poznat?“ zeptala se švédsky. Měla hluboký klidný hlas a mírně ráčkovala.

„Melodie,“ odtušil Harry. „Tě se nikdy nezbavíte.“

„Do you guys know each other?“ Andrew si je skepticky prohlížel.

Harry pohlédl na rusovlásku.

„Ani nápad,“ odpověděla.

A není to vlastně škoda? pomyslel si Harry v duchu.

Rusovláska se jmenovala Birgitta Enquistová, žila v Austrálii už čtyři roky a rok pracovala v The Albury.

„Samozřejmě jsme si v práci povídaly, ale jinak jsem s Inger neudržovala žádné blízké kontakty, žila si většinou sama pro sebe. Máme tady v baru partu a občas jdeme na tah do města. Stávalo se, že se k nám přidala, ale nepatřila k nejhrolivějším. Když tu začala pracovat, právě se odstěhovala od nějakého týpka z Newtownu. To nejosobnější, co o ní vím, je, že už na ni byl ten vztah moc dlouhý. Asi potřebovala nějaké nové podněty.“

„Víte, s kým se stýkala?“ chtěl vědět Andrew.

„Ani ne. Jak jsem říkala, povídaly jsme si, ale nikdy mi nevyprávěla o svém životě všechno. Já jsem to po ní taky nechtěla. V říjnu jela někam do Queenslandu, po-

tkala tam nějakou partičku ze Sydney a od té doby s ní udržovala kontakt. Myslím, že se tam setkala i s nějakým chlápkem, jednou večer sem zašel. Ale to všechno jsem vám už pověděla,“ pronesla tázavě.

„Já vím, drahá slečno Enquistová, chtěl jsem jenom, aby si to můj norský kolega vyslechl přímo od vás a současně se podíval, kde Inger pracovala. Harry Holy je totiž považován za nejlepšího norského kriminalistu a je možné, že sydneyjská policie přehlédla něco, co on odhalí.“

Harryho přepadl mocný záchvat kašle.

„Kdo je Mr. Bean?“ zeptal se podivným, sevřeným hlasem.

„Mr. Bean?“ Birgitta se na ně nechápavě podívala.

„Nebo někdo, kdo se podobá tomu anglickému komikovi..., ehm, Rowanu Atkinsonovi, tak se snad jmenuje, ne?“

„Aha, vy máte na mysli Mr. Beana!“ pochopila Birgitta a opět se zasmála hlasem lesního ptáčka. Jen pokračuj, pomyslel si Harry.

„To je Alex, šéf baru. Ten přijde až později.“

„Máme důvod se domnívat, že se o Inger zajímal.“

„Alexovi se Inger dost líbila, to ano. A nejenom Inger, většina dívek tady v baru kdysi musela čelit jeho zoufalým snahám. My ostatní mu říkáme Fiddler Ray. Na to s Mr. Beanem přišla Inger. Alex to nemá lehké, chudák. Je mu přes třicet, bydlí doma s matkou a nikam se vlastně nedostane. Ale jako šéf je hodný. A na-prosto neškodný, pokud máte na mysli tohle.“

„Jak to víte?“

Birgitta se podržela na nose.

„Nemá to v sobě.“

Harry se tvářil, jako by si psal do notesu poznámky.

„Nevíte, jestli se Inger neseťkala s někým, kdo by to..., ehm, v sobě měl?“

„No, chodí sem spousta různých týpků. Všichni nejsou teplouši a několik si Inger všimlo, je moc pěkná. Byla. Ale nikdo zvláštní mě nenapadá. Jenom...“

„Ano?“

„Ale ne, nic.“

„Dočetl jsem se v hlášení, že Inger byla v práci ten večer, kdy předpokládáme, že ji zavraždili. Nevíte, jestli neměla po práci nějakou schůzku, nebo jestli mířila rovnou domů?“

„Brala si nějaké zbytky jídla z kuchyně, povídala, že to je pro jedno uštěkané psisko. Víím, že neměla psa, tak jsem se jí zeptala, kam jde. Tvrdila, že domů. Víc netuším.“

„Ten tasmánský čert,“ zamumlal Harry. Birgitta na něj tázavě pohlédla. „Její domácí má psa,“ dodal na vysvětlenou. „Asi ho musela uplácet, aby ji pustil se zdravou kůží dovnitř.“

Harry poděkoval za informace. Už byli na odchodu, když Birgitta pronesla:

„Je nám tady v The Albury moc líto, co se stalo. Jak to nesou její rodiče?“

„Obávám se, že ne moc dobře,“ odpověděl Harry. „Oba jsou samozřejmě v šoku. A obviňují se, že ji sem nechali odjet. Zítra ráno bude do Norska odeslána rakev. Můžu vám opatřit adresu v Oslu, pokud byste chtěli na pohřeb nechat poslat květiny.“

„Díky, to by od vás bylo velice laskavé.“

Harry měl chuť se jí zeptat ještě na něco, ale uprostřed těch řečí o smrti a pohřbu se k tomu nepřiměl. Cestou ven měl její úsměv na rozloučenou stále před očima. Věděl, že mu tam ještě chvíli vydrží.

„Krucifix,“ zamumlal si tiše pro sebe. „Panna, nebo orel?“

Uprostřed lokálu teď stáli všichni transvestité plus slušná část ostatních hostů na barovém pultu a zpívali

spolu se skupinou Katrina & The Waves píseň *Walking On Sunshine* dunící z reproduktorů.

„V místě, jako je The Albury, není na smutek a vzpomínky moc prostoru,“ okomentoval to Andrew.

„Tak to asi má být,“ odušil Harry. „Život jde dál.“

Požádal Andrewa, aby chvíli počkal, vrátil se k baru a mávl na Birgittu.

„Promiňte, ještě poslední otázka.“

„Ano?“

Harry se zhluboka nadechl. Už svého rozhodnutí litoval, jenže bylo pozdě.

„Neznáte tady ve městě nějakou dobrou thajskou restauraci?“

Birgitta se zamyslela.

„Jo, jedna je na Bent Street, v City. Víte, kde to je? Prý je hodně dobrá.“

„Tak dobrá, že byste tam třeba šla se mnou?“

Tohle tedy nevyznělo vůbec dobře, pomyslel si Harry. Navíc je to neprofesionální. Hodně neprofesionální. Birgitta odevzdaně zasténala, ale ne natolik odevzdaně, aby Harry nepochopil, že to je začátek. Navíc měl stále v paměti uložený ten její úsměv.

„Děláte tohle často, detektive?“

„Dost často.“

„Funguje to?“

„Ze statistického hlediska? Moc ne.“

Zasmála se, naklonila hlavu ke straně a zvědavě na Harryho pohlédla. Pak pokrčila rameny.

„Vlastně proč ne? Mám volno ve středu. V devět hodin. A zveďte mě, poldo.“

Biskup, boxer a medúza

Když Harry otevřel oči, byly stále teprve čtyři ráno. Snažil se znovu usnout, avšak pomyšlení na neznámého vraha Inger Holterové včetně skutečnosti, že v Oslu je osm hodin večer, ho udržovalo v bdělém stavu. Navíc se mu neustále vracel ten pihovatý obličej, s jehož majitelkou sice mluvil jen dvě minuty, ale přesto se stihl prezentovat jako naprostý idiot.

„Trapas, Hole,“ zašeptal do hotelové tmy a sám sebe proklel.

V šest hodin mu připadalo, že už by mohl vstát. Po osvěžující sprše vyšel ven pod bledě modré nebe se slabým ranním sluncem, aby si našel místo, kde by se mohl nasnídat. Zdola ze City to hučelo, ale ranní špička zatím nedosáhla až sem k červeným lucernám a černě nalíčeným očím. King's Cross mělo jistý nedbalý šarm, živou krásu, která Harryho přiměla si cosi zanotovat. S výjimkou několika pozdních, lehce vrávorajících nočních ptáček, dvojice spící pod dekou na jednom schodišti a bledé a málo oblečené prostitutky mající ranní směnu byly ulice nadále prázdné.

Před zahrádkou jedné restaurace splachoval majitel chodník a Harry se díky svému úsměvu propracoval k tomu, že ho navzdory časně hodině obsloužil. Zatím-

co snídal toasty se šunkou, pokoušel se mu rozverný vítr odnést ubrousek.

„Jste tu brzo, pane Holy,“ pronesl McCormack. „To je dobře, mozek pracuje nejlépe mezi půl sedmou a jedenáctou. Potom už to většinou za moc nestojí, jestli chcete znát můj názor. Taky je tu po ránu ticho. Já sotva dokážu spočítat, kolik je dvě a dvě, jakmile tu po deváté vypukne ten rámus. Co vy? Můj syn tvrdí, že při psaní úkolů musí mít puštěnou věž, že když je úplné ticho, nemůže se absolutně soustředit. Chápete to?“

„ ... “

„V každém případě jsem už toho měl včera dost, napochodoval jsem dovnitř a ten šílený přístroj jsem mu vypnul. ‚Potřebuju to, abychom moh’ přemejšlet!‘ řval kluk. Povídal jsem mu, že se bude učit jako ostatní. ‚Lidi jsou různý, tati,‘ namítl vztekle. No, je v tom věku, však víte.“

McCormack zmlkl a pohlédl na fotografii stojící na psacím stole.

„Máte děti, pane Holy? Ne? Občas mě tak napadá, co jsem to proboha provedl. Mimochodem, v jaké díře vás to ubytovali?“

„V Crescentu na King’s Cross, *sir*.“

„King’s Cross, ano. Nejste první Nor, který tam bydlí. Před pár lety jsme tu měli na oficiální návštěvě norského biskupa nebo někoho takového, nevzpomínám si na jeho jméno. Jeho sekretariát v Oslu mu v každém případě objednal pokoj v hotelu na King’s Cross. Domnívali se, že název hotelu má nějaký biblický význam. Když biskup s doprovodem do hotelu večer přijel, všimla si jedna ze starých nepolepšitelných kurev jeho kolárku a předložila mu několik štavnatých návrhů. Myslím, že biskup se odhlásil, ještě než mu stihli vynešt nahoru kufry...“

McCormack se smál, až mu do očí vhrkly slzy.

„Jo, jo, pane Holy. Tak copak máte dneska v plánu?“

„Říkal jsem si, jestli bych se nemohl podívat na mrtvolu Inger Holterové, než ji převezou do Norska, *sir*.“

„Až přijde Kensington, může vás vzít do márnice. Ale pitevní zprávu jste dostal, ne?“

„Jistě, *sir*, jenom...“

„Jenom co?“

„S mrtvolou před očima se mi líp přemýšlí, *sir*.“

McCormack se otočil k oknu a zamumlal něco, co si Harry vyložil jako svolení.

Teplota ve sklepech v márnici South Sydney Morgue činila osm stupňů, oproti osmadvaceti stupňům na ulici venku.

„Bude ti to k něčemu?“ chtěl vědět Andrew. Otřásl se a přitáhl si bundu blíž k tělu.

„Asi moc ne,“ odpověděl Harry a pohlédl na ostatky Inger Holterové. Její obličej byl při pádu relativně ušetřen. Nosní dírky měla sice roztržené a v jedné tváři jí zela hluboká rána, nebylo však pochyb o tom, že ten voskově bledý obličej patří stejné dívce, jež se usmívala na fotografii v policejním hlášení. Na krku měla černé otisky. Zbytek těla byl pokrytý modřinami, boulemi a řadou velkých hlubokých tržných ran. V jedné z nich bylo vidět bílou kost.

„Rodiče chtěli snímky vidět. Norská ambasáda jim vysvětlovala, že jim to nedoporučuje, ale advokát na tom trval. Matka by neměla vidět svou dceru takhle.“ Andrew zavrtěl hlavou.

Harry si prohlížel modřiny na krku lupou.

„Ten, kdo ji škrtil, použil pouze ruce. Zabít takhle člověka je obtížné. Vrah musel být buď hodně silný, nebo musel mít pořádný motiv.“

„Nebo to musel už předtím párkrát zkusit.“

Harry na Andrewa pohlédl.

„Co tím myslíš?“

„Mrtvá neměla pod nehty žádné zbytky kůže, na šatech jsme nenašli žádné vlasy, které by mohly patřit vrahovi. A neměla ani stopy po úderech na kloubech. Byla zabita tak rychle a efektivně, že v podstatě nestihla ani nedokázala klást odpor.“

„Připomíná ti to něco, co už jsi někdy viděl?“

Andrew pokrčil rameny.

„Jestliže je člověk u policie dost dlouho, připomínají mu všechny vraždy něco, co už viděl.“

Ne, pomyslel si Harry. Přesně naopak. Jestliže je člověk u policie dost dlouho, naučí se rozpoznávat u každého případu drobné nuance, detaily, které danou vraždu odlišují od ostatních a činí ji jedinečnou.

Andrew pohlédl na hodinky.

„Ranní porada začne za půl hodiny. Musíme sebou hodit.“

Vedoucím vyšetřovacího týmu byl Larry Wadkins, detektiv s právnickým vzděláním – policista rychle stoupající ve služební hierarchii. Měl úzké rty, proplešatělé vlasy a mluvil spěšně a úsporně, bez melodie i nadbytečných adjektiv.

„Chybí mu sociální inteligence,“ vyjádřil se o něm Andrew bez okolků. „Je zatraceně zdatný vyšetřovatel, ale neschopný mu úkol, aby zavolal rodičům, že jejich dcera byla nalezena mrtvá. A když je ve stresu, taky nadává,“ dodal.

Wadkinsovou pravou rukou byl Sergej Lebie, dobře oblečený holohlavý Jugoslávec s černou bradkou, díky níž se podobal Mefistovi v obleku. Andrew prohlásil, že je povětšinou skeptický vůči mužům, kteří se tolik zaobírají svým vzhledem.

„Lebie vlastně není žádný páv, jen je velice *důsledný*. Mimo jiné má ve zvyku prohlížet si nehty, když s ním někdo mluví, ale nemyslí to arogantně. A taky si po

obědě čistí boty. Neočekávej, že ti toho moc řekne, ani o sobě, ani o čemkoli jiném.“

Nejmladším členem týmu byl Yong Sue, malý vyzáblý a příjemný chlapík, vždy s úsměvem ve tváři nad slabým ptačím krkem. Jeho rodina přišla do Austrálie z Číny před třiceti lety. Před deseti lety, když mu bylo devatenáct, odjeli rodiče do Číny na návštěvu. Už se nikdy nevrátili. Dědeček se domníval, že se syn zapletl do „nějaké politiky“, ale nechtěl se do toho míchat. Yong Sue nikdy nezjistil, co se stalo. Nyní se stará o prarodiče a dva mladší sourozence, pracuje dvanáct hodin denně a nejméně deset z nich se usmívá. „Jestli znáš nějaký špatný vtip, pověz ho Yongovi. Ten se zasměje úplně všemu,“ prohlásil Andrew.

Nyní byli všichni shromážděni v mrňavé místnůstce, kde měl kvílící větrák v rohu zajišťovat alespoň nějaký pohyb vzduchu. Wadkins stál u tabule před nimi a představil Harryho ostatním.

„Náš norský kolega nám přeložil dopis, který jsme našli v Ingeřině bytě. Můžete nám o něm říct něco zajímavého, pane Houl?“

„Hou-li,“ ohradil se Harry.

„Omlouvám se. Holy.“

„No, očividně právě navázala vztah s někým, kdo se jmenuje Evans. Z toho, co v dopise stojí, lze důvodně předpokládat, že právě s ním se drží za ruku na té fotografii nad psacím stolem.“

„To jsme prověřili,“ vložil se do hovoru Lebie. „Domníváme se, že to je Evans White.“

„Aha?“ Wadkins povytáhl úzké obočí.

„Moc toho na něj nemáme. Jeho rodiče sem přišli z USA koncem šedesátých let a získali povolení k pobytu. Tehdy to nebylo tak složité,“ dodal Lebie na vysvětlenou.

„V každém případě – cestovali po Austrálii v autobusu Volkswagen, žili patrně z vegetariánské stravy, mari-

huany a LSD, jak bylo tehdy obvyklé. Narodilo se jim dítě, rozešli se, a když bylo Evansovi osmnáct, vrátil se jeho otec zpátky do USA. Matka jede v alternativní medicíně, scientologii a všelijaké astrální mystice. Provozuje na jednom ranči na Zlatém pobřeží cosi, co se jmenuje Crystal Castle. Tam prodává kameny s karmou a importované drogy z Thajska turistům a různým zbloudilým duším. Evans se v osmnácti rozhodl, že bude dělat to, co dělá stále větší část australské mládeže.“ A směrem k Harrymu dodal: „Nic.“

Andrew se k Harrymu naklonil a tiše zamumlal: „Austrálie je perfektní pro lidi, kteří chtějí jen cestovat, surfovat a užívat si života na účet státní pokladny. Špičková sociální síť a špičkové klima. Bydlíme v blažené zemi.“ Opět se narovnal.

„Momentálně nemá žádnou stálou adresu,“ pokračoval Lebie, „ale my se domníváme, že až donedávna bydlel v jedné chatrči na okraji města společně s bílou sydneyenskou spodinou. Ti, s nimiž jsme mluvili, tvrdí, že už ho chvíli neviděli. Nikdy nebyl zatčen. Proto máme bohužel jediný jeho snímek – z pasu, z doby, kdy mu bylo třináct let.“

„Jsem ohromen,“ pronesl Harry upřímně. „Jak jste dokázali za tak krátkou dobu najít mezi osmnácti miliony lidmi chlapíka bez záznamu v trestním rejstříku jenom podle fotky a křestního jména?“

Lebie pokývl směrem k Andrewovi.

„Andrew poznal město na fotce. Odfaxovali jsme kopii snímku na tamní policejní stanici a oni nám dodali jméno. Tvrdí, že hraje tam u nich ‚v podsvětí jistou roli‘. Přeloženo do jasné mluvy to znamená, že patří k marihuanovým králům.“

„To musí být malé městečko,“ odušil Harry.

„Nimbin, něco přes tisíc obyvatel,“ skočil jim do řeči Andrew. „Místní tam povětšinou žili jen z mléčných výrobků, dokud Australský národní studentský svaz ne-